

Enfrontament de pares i professors

No dubtem de que els professors tenen raó en queixar-se de la seva situació, inestable, e insegura fins a l'últim minut i això, any rera any. El que no ens sembla bé, és que tan sols tenen amb compte el seu problema, que no dubtem que hi és. Els pares, no cal dir que són els més perjudicats, juntament amb els seus fills, els alumnes. Entre tots, no fem res més que afavorir i promocionar aquesta delinqüència, que tant ens preocupa.

Creiem que el raonament més sensat, el va donar un professor, recent arribat a Granollers, en dir que tot el problema era premeditat amb l'única finalitat d'ensorrar l'Escola Pública. Comentà la seva estranyesa pel fet de que una ciutat

com Granollers, no disposés més que d'un Institut, amb una població estudiantil tant important. Segons ell, el que el govern intenta, es enfrontar pares i mestres, fent-los avorrir mutuament, cada ú pel seu cantó i fer-els-hi així venir ganes, d'abocar-se a l'escola privada.

Intervingué un altre mestre, acabat d'incorporar també a casa nostra, intentant aclarir que no tota la culpa venia de Madrid. Ell, havia fet oposició, i al igual que els demés, savien ja els resultats de la prova, des del 4 d'agost. Alguns Instituts però, entre els quals s'hi compte el de Granollers, no havia enviat la llista de necessitats (número de mestres, i matèries) fins a primers del present mes. Conseqüència del re-

tràs: els nomenaments no es poden produir, mentre no es coneixen els manca-ments. Direcció, no féu comentari.

Pel que detectarem, la solució que convingui a tots, serà àrdua. Si del que es tracta, es pressionar a Madrid i obligar-los a donar-nos el que ens pertany, no seria oportú, que els professors que tenen ja el nomenament, obrissin les portes del nostre Institut a tots els alumnes, i entre ells i els pares, que no dubtem hi estaran disposats, organitzéssim la reivindicació «com Déu mana»?

La pressió que es podria fer entre tots, i el ressò que això tindria, seria a ben segur suficient, com per a fer pensar, als senyors del Ministeri.

M. P. T.

Què queda de l'Escola Nova?

De l'Escola Nova en queden, adquisició difícilment reversible, una sèrie de mètodes i tècniques, conseqüència en molts casos de l'extensió i la divulgació dels coneixements psicològics. Així, sabem, i ja no podem deixar de saber, que l'activitat, manual, corporal, mental, és condició necessària de l'aprenentatge. Que hi ha uns mètodes sensorials especialment adequats per a determinades adquisicions, que les etapes del desenvolupament del nen i de l'adolescent exigeixen i exclouen uns o altres tipus de programació, etc.

Difícilment, tornarem enrera, en aquests aspectes, de la mateixa manera que difícilment tornarem a l'arada de fusta o renunciarem a la vacunació... si no és que la barbàrie espiritual arrossega també la civilització material.

Ara bé, és aquesta tota l'herència? Jo diria que aquesta és l'herència que hem acceptat. A la resta, col·lectivament, socialment, hi renunciem.

L'Escola Nova va ésser el fruit més madur i més perfecte, probablement de l'esperit liberal; un fruit sorgit, com tantes vegades passa en història, quan aquest esperit ja declinava, per la incomprensió, la covardia i la traïció d'aquells qui n'haurien hagut de mantenir alta la bandera.

El liberalisme era un moviment d'origen essencialment aristocràtic que pretenia portar l'esplèndida llibertat interior de la qual gaudien els membres d'aquella aristocràcia (fonamentalment per la seva independència de pensament), a la totalitat de la humanitat. Portar la llibertat, o despar- tar-la, podríem matisar, però en el fons és igual.

No és ara el moment, de fer la crítica d'aquell esperit, veure'n les febleses, constatar-ne les arrels cristianes, i menys d'analitzar com va ésser trait, fins al punt que en el cap de la gent hi ha avui un garbuix impressionant (fomentat de vegades per qui hauria d'ésser una mica responsable) entre els termes liberalisme, liberalisme econòmic, capitalisme.

El que cal constatar és que de tot aquell esperit no en queda pràcticament res. I especialment del principi (no eroni, sinó cert) que, potser una mica inconscientment, va dominar tot el moviment de l'Escola Nova: que la llibertat interior, l'única autèntica, exigeix contenció, formalisme, decència. El principi de la proporcionalitat directa entre llibertat i exigència en el formalisme, que fou per l'Escola Nova d'una evidència immediata.

Exactament al revés que avui.

Avui llibertat es confon amb descordament, irrespecte i, en el millor dels casos, espontaneïtat. El que avui hom anomena llibertat és exactament la llibertat de no ésser persona. La llibertat de l'Escola Nova, feta d'exigència, de forma, de respecte, de contenció, de cortesia, era la llibertat d'ésser persona.

Convé, abans no sigui massa tard, que siguem capaços de recollir l'herència, l'autèntica, de l'Escola Nova. No els farbalans psicoactius, que, a la llarga, si seguim per aquest camí, també perdrem.

Jordi Galí i Herrera
AVUI - 28 octubre 1979

la cuca

Taller d'Expressió Plàstica

Per infants de 6 a 14 anys

INFORMACIÓ: Cada dia de 2/4 de 6 a 2/4 de 8 de la tarda
Carrer de Girona, 8 (davant Policlínica)
INSCRIPCIÓ OBERTA